



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **M. I.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j. OAM-849/ZA-ZA11-K01-R2-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo o žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 9. 2022 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce uvedl, že požádal o poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť byl v X vystaven diskriminačnímu jednání ze strany tamní policie. Důvodem bylo jeho rozhodnutí vést syna k islámské výchově prostřednictvím studia v mešitě včetně studia arabštiny, což je činnost, proti níž stát aktivně vystupuje v rámci boje proti islámskému radikalismu. Žalobce čelil opakovaným dotazům ze strany policie. Uvedl, že stát zakazuje mužům nosit plnovous a ženám šátek zakrývající si vlasy, což je v rozporu s islámskou naukou, v tomto státě panuje diktatura. V této souvislosti žalobce namítal, že jeho argumentace nebyla náležitě vypořádána, jelikož se odůvodnění nevěnovalo meritům věci, tedy otázce diskriminace při výkonu náboženských práv a svobod. Informace o potírání radikalismu dle žalobce nelze zaměňovat s potlačováním projevů víry, které jsou pro stát neškodné, například styl oblékání či kulturní tradice. Odůvodnění je tak nepřezkoumatelné, neboť se nezabývá posouzením postoje X vůči ortodoxním muslimům, jeho hlavní argumentace zůstala nevypořádána.
3. Tvrdil, že zájem policie o jeho osobu neutichl ani po jeho přesunu do Evropy. To má dokládat videozáznam z domovní prohlídky, kterou v místě jeho bydliště provedl policejní orgán, z videozáznamu vedle bídnych životních podmínek rodiny vyplývá i rozhovor policie s rodinou žalobce. Žalobce vytkl žalovanému, že neprovedl překlad zachyceného rozhovoru, byť v řízení ustanovil tlumočníka. Podle žalobce byl tento důkaz hodnocen nesprávně výhradně z vizuálního hlediska, přičemž zvuková složka záznamu nebyla správním orgánem přetlumočena. V důsledku toho nemohl žalovaný porozumět jeho obsahu, který je podle žalobce pro posouzení důkazní hodnoty zásadní. Žalovaný se omezil na hodnocení, že tón hlasu policisty je klidný. To je dle žalobce projevem nepřezkoumatelnosti, neboť pokud žalobce tvrdí, že policie i po jeho vycestování útočí na jeho příbuzné a v noci jim pořádá domovní prohlídky, bylo nezbytné obsah rozhovoru přeložit.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou pouze obecného charakteru, napadené rozhodnutí dostalo požadavkům zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024 č.j. 57 Az 2/2024-25 a bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalovaný akcentoval, že důvodem zrušení jeho předchozího rozhodnutí Krajským soudem v Praze bylo to, že dle názoru soudu neshromáždil ve správním spise potřebné podklady, což nyní napravil a zároveň s žalobcem provedl dva nové doplňující pohovory.
6. Co se týče neprovedeného přetlumočení videa, žalovaný považoval odůvodnění tohoto kroku za přezkoumatelné. Žalobce při pohovoru dne 8. 10. 2024 tvrdil, že disponuje videem, které zachycuje jeho manželku v bezvědomí s otevřenými očima za přítomnosti zdravotníka a syna žalobce. Žalobce v průběhu správního řízení vůbec netvrdil, že u něj Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

měla být provedena domovní prohlídka, jak uvedl v následném podání. Žalovaný video shlédl, avšak nenalezl v něm situace, které žalobce popsal při doplňujícím pohovoru. Video dle žalovaného nijak neprokazuje tvrzené skutečnosti o problémech s policií, neboť z něj nejde dovodit ani vztah k domovní prohlídce, ani jednání policie, ani nic o zdravotních problémech ležící ženy (byť nelze vyloučit, že může jít o manželku žalobce).

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 15. 9. 2022 podal žalobce v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které v poskytnutí údajů uvedl, že má pět dětí, tři nezletilé žijí s matkou v X, žalobce odjel z vlasti 1. 9. 2021 do Ruska, poté na Ukrajinu, dále do Polska a do Německa, kde pobýval od 3/2022 do 9/2022, požádal tam o mezinárodní (resp. dočasnou) ochranu, do ČR přicestoval dne 15. 9. 2022. O mezinárodní ochranu žádá pro neustálé problémy s policií v zemi původu. K tomu sdělil, že chtěl, aby syn měl dobré vzdělání. Žalobce jej vzal na školu, kde se učí turečtina, angličtina, a arabština, přičemž se zde vyučoval i Korán, což vzbudilo zájem policie, jelikož v X se bojí teroristů. Policie po žalobci chtěla peníze a tolerovala jeho počínání, dokud jim platil. Syn pak dva roky chodil na lyceum a poté studoval v mešitě arabštinu. Po jeden a půl roce se žalobce dozvěděl, že syna odvedli na policejní stanici společně se všemi studenty z mešity. Žalobci sdělili, že studium v mešitě je zakázáno. Žalobce se s příslušníky KGB pokusil hádat, ale neuspěl a dostal pokutu ve výši 700 USD. Syn přestal studovat, chodil jen do školy. Později žalobce i se synem odjel do Turecka, kde syn studoval dále arabštinu a žalobce pracoval. Po čase začal i syn v Turecku pracovat, což žalobci X policie při žalobcově návratu nevěřila a vymáhala synovu účast na povinné vojenské službě. Žalobce si získával trpělivost policie penězi a dodal, že nedávno po něm chtěli dalších 300 USD a manželka z toho dostala infarkt.
9. Při pohovoru konaném dne 20. 9. 2022 žalobce k dotazům žalovaného upřesnil svůj azylový příběh. Z vlasti vycestoval pro obavy ze svého zatčení, protože již nemá žádné další peníze na úplatky pro policii. Žalobce od roku 2020 pracoval v Turecku, do vlasti se vrátil pouze na měsíc v roce 2021, pak se rozhodl jet pracovat na Ukrajinu. Peníze po něm policie chtěla od roku 2016, kdy zjistila, že se syn učil arabsky. Řekli mu, že pokud nezplatí, bude zatčen. Dále požadovali, aby žalobcův syn nastoupil na vojenský výcvik, což žalobce odmítal, jelikož si přál, aby syn raději studoval. Frekvence návštěv okresní policie byla zhruba každých 4-5 měsíců. Žalobce nebyl nikdy policií napaden a platil pouze peníze, aby od nich měl pokoj, ale musel kvůli tomu rozprodat svůj majetek. Když byl v Turecku, chodili policisti pro peníze za jeho bývalou ženou, která měla zdravotní problémy a při poslední návštěvě zkolabovala. Žalobce požádal svého strýce, aby zajistil předávání peněz, aby za jeho ženou policisté nechodili a neobtěžovali ji. Celkem policii zaplatil zhruba 5000 USD, naposledy přišli asi před měsícem. O pomoc nežádal, jelikož neexistují účinné zákony a prostředky, kterých by se mohl v X domáhat. Syn se učí arabsky a německy, aby byl vzdělaný a mohl žít i jinde. Vláda však zakazuje studium Koránu, všechna centra arabského jazyka jsou uzavřena. Možná to není oficiální zákaz, ale faktická nemožnost studovat. Nadřízené orgány by požadovaly vyšší částky peněz za úplatky. Zakazuje se i nošení plnovousu, ženy nesmí nosit šaty a za špatný názor hrozí zatčení nebo hrazení úplatků. Žalobce dle svých slov nebyl nikdy trestně stíhán, zákony

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neporušoval a nikomu nezpůsoboval žádné problémy. Jeden syn žije v Turecku, dcera je vdaná a má rodinu, zbylí nezletilí synové žijí s bývalou manželkou ve vlasti a žádné problémy nemají. Žalobce by chtěl v ČR žít a pracovat.

10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2023 č. j. OAM-849/ZA-ZA11-P10-2022 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 57 Az 2/2024–25, kde soud shledal, že se žalovaný nezabýval dostatečně obavami žalobce z návratu do země původu a neshromáždil dostatečné podklady k posouzení toho, zda žalobci v případě návratu nehrozí pronásledování či vážná újma. Shledal, že je nezbytné doplnit podklady, ze které by vyplývalo, jaký je vztah tamního režimu k islámu, jak je to v zemi s vojenskou službou a s korupcí u policie. Bylo třeba zodpovědět, co hrozí osobám při podezření ze studia arabštiny či Koránu, osobám, které nechtějí plnit vojenskou službu a osobám, které odmítnou policii platit úplatky.
11. Žalovaný si v navazujícím řízení obstaral nové podklady o zemi původu. Konkrétně se jedná o následující zprávy: Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024 Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (dále jen „Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024“), Informace Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 26. 6. 2024 Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 (dále jen „Informace MZV USA ze dne 26. 6. 2024“), Informace OAMP ze dne 8. 1. 2025 Policie, Organizace, zákonná ustanovení, přístup, kapacita, ochranné mechanismy (dále jen „Informace OAMP ze dne 8. 1. 2025“), Informace MZV ČR ze dne 21. 11. 2024 Výjezd a návrat občanů X z/do vlasti (dále jen „Informace MZV ČR ze dne 21. 11. 2024“), Informace RFE/RL – X služba ze dne 9. 10. 2024 Podomní kampaň si bere na mušku rostoucí radikalizaci v X (dále jen „Informace RFE/RL“), Informace OAMP ze dne 20. 12. 2024 Vojenská služba, Legislativní rámec, situace branců (dále jen „Informace OAMP ze dne 20. 12. 2024“).
12. V navazujícím řízení žalovaný provedl s žalobcem dva doplňující pohovory. Z protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 8. 10. 2024 je patrné, že byl žalobce opětovně dotazován na podrobnosti ke svému azylovému příběhu. V rámci pohovoru žalobce nejdříve na dotazy žalovaného osvětlil, že vlast opustil prvně v roce 1998 za účelem práce v Uzbekistánu. Od té doby pracoval 3 roky v Rusku. Na přechodnou dobu pobýval ve vlasti a navracel se do Ruska za prací. Nakonec se rozhodl, že Rusko pro něj není zemí k životu a vzdal se ruského občanství. V době covidové pandemie pracoval v Turecku, jelikož si již nepřál pracovat v Rusku. Později pracoval v Kyjevě až do začátku ruské války na Ukrajině. Ve vlasti byl naposledy v roce 2021. Dle výpovědi žalobce, každým rokem, kdy se ocitl ve vlasti, byl požádán policií o peníze, aby proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání. Žalovaný se následně doptal, z jakého důvodu by proti žalobci policie zahajovala trestní stíhání. K tomu žalobce vypověděl, že jeho syn se chodil učit Korán do sousední vesnice k imámovi a následně jej společně s patnácti dalšími žáky zadržela policie v mešitě a žalobce byl v této věci vyslýchán, načež zaplatil úplatek, aby nebylo pokračováno ve vyšetřování. Později byl žalobce u soudu, který rovněž uplatil. Tyto události se dle žalobce staly v roce 2018–2019. Následně policie docházela každý rok pro peníze. Naposledy se žalobce viděl s policií někdy v roce 2019 v červnu či srpnu před svým odjezdem do Moskvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

13. Ze druhého doplňujícího pohovoru, který se konal dne 15. 1. 2025 je evidentní snaha žalovaného ověřit věrohodnost výpovědi žalobce. Žalovaný se opětovně dotazoval žalobce na důvody, pro které po něm ve vlasti byly vymáhány peníze. Na dotaz, kdo a z jakého důvodu vymáhal po žalobci peníze, sdělil žalobce, že se jednalo o dva subjekty. Prvním byl okrskář, který rozhodoval o tom, zda žalobce může být vzat do vězení, druhým byla vojenská správa, která požadovala nástup syna k povinné vojenské službě. Na dotaz, kolikrát s policií jednal žalobce osobně, se žalobce vyslovil, že osobně nejednal, jednal pouze prostřednictvím strýce. Po dodatečných dotazech potvrdil, že policii osobně žádné peníze nepředal a neměl s ní žádný osobní kontakt. Při konfrontaci z důvodu odlišnosti svých výpovědí v čase vysvětlil, že je možné, že si vše nepamatuje správně, je možné že měl na mysli pouze kontakt s vojenskou správou, protože chodili jedni a druhí a on si přesně nevzpomíná. Kdyby byl v kontaktu s policií, tak by jej dle jeho slov pravděpodobně odvezli a zřídili. Naposledy u žalobce byla policie zhruba v listopadu v roce 2021. V průběhu pohovoru žalovaný žalobci sdělil, že o věrohodnosti jeho výpovědi má z důvodu rozporů závažné pochybnosti, jelikož v klíčových údajích žalobce udává opakovaně rozdílné skutečnosti.
14. Žalobce dne 21. 1. 2025 doručil správnímu orgánu videozáznam, dle přípisu se mělo jednat o videozáznam z domovní prohlídky (blíže nekonkretizované).
15. Video obsahuje audiovizuální záznam o délce 1:29 minut. Video je natočeno neznámou osobou s bosýma nohama, která vchází do místnosti, kde na zemi leží muž oblečen v modrém svetru a černých kalhotách. Hlavu má vypodloženou barevnou dekou. Lze se domnívat, že spí. Osoba pořizující záznam poté otevírá dveře do druhé místnosti a vchází do ní. V osvětlené místnosti jsou 3 dospělé osoby a jeden chlapec. Chlapec leží přikryt na zemi po levé straně místnosti. Uprostřed místnosti leží žena s otevřenýma očima, která je přikryta dekou a hlavu má vypodloženou polštářem. Po levém boku ženy sedí dvě osoby, které s ženou a osobou pořizující záznam komunikují. Přisedící žena má na hlavě tmavý šátek a je oblečena do běžného civilního oblečení, i přisedící muž je oblečen do civilního oblečení. Není patrná přítomnost policistů, ani jiných úředních osob, nejsou známky toho, že by se jednalo o úřední záznam, neprobíhá žádná prohlídka, ani zásah zdravotníka.
16. Žalobce byl vyzván, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí, k tomuto úkonu se však dne 5. 3. 2025 nedostavil.
17. Žalovaný vydal dne 10. 4. 2025 napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Shledal, že tvrzeným důvodem žádosti je obava z návratu do vlasti, neboť tam byly na něm vymáhány úplatky, aby proti němu nebylo zahájeno trestní stíhání, a také skutečnost, že se k tamní policii dostala informace o jeho názorech na KGB. Žalovaný se vyjádřil k doloženému videozáznamu, popsal jeho obsah, kdy dovodil, že zobrazená scéna je klidná, nezobrazuje žádné osoby v uniformách a nenaznačuje ani žádné další skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že se jedná o domovní prohlídku, jak žalobce tvrdil ve svém přípise. O domovní prohlídce ani žalobce v průběhu řízení nehovořil. Žalovaný podotkl, že video neprokazuje nic ve vztahu k tvrzeným potížím s policií, neboť z něj nelze dovodit ani vztah k domovní prohlídce, ani k jednání policie obecně, ani k nějakým konkrétním určitelným zdravotním potížím ležící ženy. Ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný nedovodil, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování svých

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

politických práv a svobod. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu provedl žalovaný posouzení se závěrem, že žalobce nemůže ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z azylově relevantního pronásledování a toto pronásledování mu ani nehrozí. Žalovaný dle Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024 vyhodnotil, že X je autoritářským státem. Dle Informace OAMP ze dne 8. 1. 2024 připustil možné protiprávní jednání příslušníků policie a korupci, probíhá však reforma policie a existují mechanismy obrany proti nezákonnému jednání a korupci, byť s omezenou možností nápravy. Z Informace MZV USA ze dne 26. 6. 2024 a Informace o RFE/RL dovedl určité omezování náboženských aktivit a potlačování terorismu a extremismu, avšak zásadním bodem byly pro žalovaného výpovědi žalobce, které jsou dle jeho zjištění celkově nevěrohodné, a to pro značné vnitřní rozpory. Žalovaný popsal průběh pohovorů a podrobně odkázal na odlišné informace, které žalobce uvedl ohledně data, kdy po něm policie chtěla první peníze (nejprve v roce 2016, v pozdějších pohovorech v letech 2018-2019), a ohledně frekvence návštěv (nejprve uvedl, že jednou za 4-5 měsíců, později jednou za rok). Dle zjištění žalovaného rovněž nesouhlasily částky, které žalobce měl vymáhajícím orgánům zaplatit, stejně tak označení těchto vymáhajících orgánů. Žalobce prakticky ve všech zásadních bodech své výpovědi uváděl odlišné informace. Za stěžejní projev nevěrohodnosti žalovaný považoval skutečnost, že žalobce nejprve popisoval svůj osobní kontakt s policií, který však v posledním pohovoru popřel. Žalovaný ze zpráv o zemi původu zjistil, že praktiky policie jsou problematické, nicméně pokud by se policie skutečně domnívala, že žalobce a jeho syn jsou spojeni s potlačovaným náboženským hnutím, bylo by proti žalobci a jeho synovi užito mnohem razantnějších prostředků než vymáhání peněz za nezahájení trestního stíhání, tedy např. zadržení či uvěznění. Naopak, žalobce (i jeho syn) evidentně opakovaně zemi volně opouštěl a zase se do ní vracel za užití svých cestovních dokladů. Přes nevěrohodnost výpovědi ze zpráv o zemi původu zjistil, že určité prostředky ochrany občanů proti korupci jsou v zemi původu dostupné, žalobce se však o nic ani nepokusil. Výpovědi žalobce v tomto kontextu dle žalovaného nesvědčí o tom, že by proti němu měla policie postupovat takovým způsobem, který by bylo možné vyhodnotit jako pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce je migrujícím pracovníkem, jako asi 10 % populace, cestoval za prací do různých států, kdyby byl opravdu ohrožen, mohl podat žádost o mezinárodní ochranu již v Polsku, to vše ukazuje na účelově podanou žádost. Žalovaný neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný z hlediska posouzení udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu dovedl z Informace OAMP ze dne 7. 11. 2024, že žalobci nemůže hrozit výkon trestu smrti pro moratorium, které je na výkon trestu smrti uvaleno. Žalovaný dále vyhodnotil, že žalobci nehrozí skutečné riziko vážné újmy bezprostředně po jeho návratu, přičemž se opřel o nevěrohodnost žalobcových tvrzení. Zároveň odkázal na zprávy o zemi původu, které sice popisují problematické praktiky policie, žalobce však dle svých výpovědí dosud nečelil jednání, která by svou intenzitou vážnou újmu představovala. Žalovaný připomněl, že proti žalobci nebylo zahájeno trestní stíhání a nebylo pro něj problematické zemi opustit.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání.
20. Podle ust. § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
21. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
22. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*
23. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost s ohledem na nevypořádání jeho obav z diskriminace z důvodu výkonu náboženských práv a neshromáždění podkladů, které by se zabíraly posouzením postoje X vůči ortodoxním muslimům. Tato námitka není důvodná.
24. K tomu je nezbytné uvést, že primárním důvodem nevyhovění žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla shledaná nevěrohodnost jeho výpovědi. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě úvah vyličených podrobně na str. 10 - 13 napadeného rozhodnutí, přičemž soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé, detailní, logické a mající oporu ve správním spisu. Konceptem věrohodnosti výpovědi se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) opakovaně zabýval, v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, uvedl, že *„[o]tázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je z hlediska rozhodování o jejím udělení naprosto zásadní. Při posuzování věrohodnosti je tedy třeba postupovat velmi uvážlivě, přestože platí, že základní rámec posouzení vytváří žadatel sám svojí výpovědí. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemenu, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. Žalovaný provedl se žalobcem celkem tři rozsáhlé pohovory, v rozhodnutí poukázal na zásadní rozpory v tvrzeních žalobce, které se vyskytly v podstatě ve všech významných bodech jeho výpovědi (ať už v otázkách časových, motivech, orgánech vymáhajících peníze, předávaných částkách, průběhu jednotlivých událostí, osobního kontaktu žalobce s policií, atd.). Žalobcův azylový příběh je tak rozporuplný a nekonzistentní a v důsledku toho i nevěrohodný, což žalovaný dostatečně odůvodnil. Vnitřní nekonzistentnost žalobcovy výpovědi žalovaný podpořil i závěry učiněnými na základě zpráv o zemi původu, dle kterých by v případě skutečné pozornosti vnitrostátních bezpečnostních složek na žalobce z důvodu nedovolených náboženských aktivit žalobce pravděpodobně čelil mnohem významnějším problémům, zejm. zadržení či uvěznění. Žalovaný v této souvislosti podotkl, že žalobci místo toho bylo umožněno volně opakovaně opouštět zemi původu a zase se do ní vracet. Žalobce pak v žalobě neprezentoval žádnou konkrétní námitku, kterou by přijaté závěry o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu jakkoli věcně zpochybnil.
26. Nelze tudíž souhlasit s námitkou, dle které se žalovaný nevypořádal s tvrzeními obavami žalobce; žalovaný naopak tvrzené obavy žalobce pečlivě rozebral, jeho výpovědi ovšem shledal za nevěrohodné, což však meritorní vypořádání žádosti žalobce představuje. Otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany ve většině případů zcela zásadní, neboť jak dovodil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193: „...otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek.“ Právě na základě výsledku tohoto posouzení by žalovaný případně následně zjišťoval, zda by žalobci skutečně mohlo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný přitom nepopíral, že situace v oblasti náboženských svobod je v zemi původu problematická, za tímto účelem i shromáždil příslušné podklady (včetně zprávy reflektující vztah státu k ortodoxním muslimům). V případě shledané celkové nevěrohodnosti je však již tento závěr dostatečným podkladem pro zamítnutí žádosti žalobce.
27. Vzhledem k tomu, že žalovaný považoval azylový příběh žalobce za nevěrohodný, a tedy jej vyvrátil, nemusel se již podrobně zabývat možnými riziky a možnostmi vnitrostátní ochrany žalobce v zemi původu. K tomu viz usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29: „za situace, kdy byla hodnověrnost vylíčeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“ Žalovaný však přesto na podkladě zpráv o zemi původu možnosti vnitrostátní ochrany proti nezákonnému jednání či korupci policie zkoumal, k tomu zjistil, že tyto možnosti jsou sice omezené, přesto však v určitém rozsahu existují a k odsouzení policistů v souvislosti s jejich nezákonným jednáním v určitých případech dochází. K tomu soud připomíná, že mezinárodní ochrana je subsidiární institut, který se může uplatnit pouze v případě, kdy ochrana v zemi původu není dostupná. Pokud se však žadatel ani nepokusí využít všechny prostředky ochrany proti nezákonnému jednání policie v zemi původu, nelze konstatovat, že by tato ochrana selhala nebo byla nedostupná. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“. Totéž platí jak z hlediska azylu, tak z hlediska doplňkové ochrany.

28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž dostatečně odůvodnil, proč předložený videozáznam nemohl nic změnit na výše uvedených závěrech a nemohl sloužit k podpoře azylového příběhu žalobce, soudy se s těmito závěry ztotožňuje.
29. Žalobce jednak nebyl konzistentní ani ohledně toho, co měl tento videozáznam dokládat. V přípisě ze dne 21. 1. 2025 tvrdil, že má dokládat domovní prohlídku. K tomu však neuvedl žádné další vysvětlení, přičemž nikdy před tím v průběhu řízení žádnou domovní prohlídku nezmiňoval (natož domovní prohlídky v noci, jak poprvé uvedl až v žalobě). Na videozáznamu samotném pak žádná domovní prohlídka zcela očividně neprobíhá, na čemž by nemohlo nic změnit, ani kdyby žalovaný nechal slovní projevy přeložit.
30. V řízení žalobce tvrdil problémy s policisty, kteří chodili vybírat peníze, v důsledku čehož měla bývalá manželka omdlít a být v bezvědomí. Na videozáznamu sice skutečně je ležící žena s otevřenýma očima, která mohla mít určité zdravotní problémy, nicméně není patrné nic, co by mohlo jakkoli souviset s policií, jinými úředními osobami či vybíráním úplatků od rodiny žalobce, byly zachyceny pouze soukromé osoby. Tedy nemohlo být důvodné, aby žalovaný nechal takový zjevně irelevantní záznam překládat. Lze tak potvrdit závěr žalovaného, že video neprokazuje nic ve vztahu k tvrzeným potížím s policií.
31. Žalovaný tedy nepochybil, když video nepřeložil, neboť závěry o celkové nevěrohodnosti příběhu žalobce nemohlo zvrátit. Žalobce pak ani v řízení, ani v žalobě neuvedl, co konkrétně mělo vyplývat z promluv zúčastněných osob, mohl sám uvést přepisy zvukových projevů, pokud by se domníval, že je to pro věc podstatné a mohlo by to mít vliv na závěry žalovaného. To však neučinil. S podklady se žalobce v řízení neseznámil, ani se k nim nevyjádřil. Žalobce se omezil na zcela obecnou námitku.
32. Závěrem lze odkázat na usnesení NSS ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 Azs 204/2023-45, ve kterém NSS dovodil, že *„prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu.“*
33. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.